

[Dohrmann]

Det, det drejer sig om, er naturligvis at bekæmpe forureningen på den mest hensigtsmæssige måde og få mest muligt ud af de kroner, der nu engang bliver investeret, men ingen skal komme og bilde mig ind – heller ikke folk uden for dette hus – at det er nogen god investering at pålægge folk at foretage investeringer, som intet betyder i retning af forbedring af miljøet. Det er da den dårligste mulige investering, og det svarer til, at hr. Glønborg sagde: Nu har vi næsten talt en hel dag om miljøet herinde i Folketinget – det er vel nok godt for miljøet. Det er derfor, vi kritiserer vandmiljøplanen. Når det kommer til stykket, tror jeg, Fremskridtspartiet er mindst lige så miljøbevidst som alle andre partier, men vi hykler ikke på det område, og vi forsøger heller ikke at drive hetz mod nogen. Det var lige præcis det, der skete her i foråret 1987, da fjernsynet viste de syge hummere, som også har været omtalt i dag, og vi alle sammen vidste, der skulle være folketingsvalg. Så prøvede man at blive så miljøbevidst som muligt, for det var der stemmer i, og så kiggede man raden rundt og faldt over landbruget, for dér var endelig nogle, man uden den store vælgermæssige risiko kunne hænge ud. Så startede hetzen, og det resulterede bl.a. i, at vi fik vandmiljøplanen. Jeg har gjort mig den ulejlighed i anledning af forespørgselsdebatten at læse den én gang til og må sige, at jo tiere man læser den, jo mere tåbelig forekommer den én.

Derfor vil jeg sige til hr. Sønderby, som også talte varmt om vandmiljøplanen, selv om han ganske vist gerne så nogle enkelte ændringer gennemført: Prøv at læse den én gang til og prøv så at tale med de landmænd, der skal leve af deres landbrug, og jeg tænker hverken på H. O. A. Kjeldsen, som har sine indkomster, eller folketingsmedlemmerne, der sidder herinde og får deres fede løn, men på de landmænd, som skal leve af deres landbrugs indkomst, og som skal sørge for, både at vi bevarer nogle arbejdspladser og får nogle eksportkroner hjem. Det er dem, man skal tale med. Det er ikke de andre, som har alle deres indkomster ved siden af.

Jeg sagde, efter at statsministeren og landbrugsministeren havde været heroppe, at jeg syntes, det, der blev sagt, virkede umådelig tyndt, og det gør det stadig væk. Den prioritingsliste, man nu foreslår, kan muligvis forbedre det lidt, men jeg har ikke den store tiltro

til det, og jeg tror heller ikke på det, når man siger, at man vil begrænse de mange penge, der skal anvendes i henhold til vandmiljøplanen. Jeg tror slet ikke, regeringen har overblik over, hvor meget den egentlig vil komme til at koste.

I den forbindelse faldt jeg over et svar, som statsministeren gav her i spørgetiden den 18. marts 1987 (Folketingstidende 1986-87, sp. 9102):

»Det er faktisk forkert, for vi har ikke brug for 20 mia. kr. Det hænger sammen med, at statens udgifter ligger nok så fast. Den nuværende regering står ikke for det synspunkt, at statens udgifter skal løbe i vejret. Så hvis vi fik sådan en post på 20 mia. kr. til rådighed, måtte jeg anbefale at brænde pengene, for vi skal ikke bruge 20 mia. kr. til nye udgifter – og jo da slet ikke på miljøområdet.«

Dengang sagde statsministeren altså, at 20 mia. kr. var alt for mange penge – de skulle brændes, og han vidste ikke, hvad de skulle bruges til. I dag kan vi læse i aviserne, at man skønmæssigt regner med ca. 40 mia. kr. Jamen hvad er det rigtige tal? Er det 80 mia. kr., er det 60 mia. kr., eller hvad er det? Ingen ved det.

Dertil kommer, at det kun er de direkte udgifter, vi her taler om. Jeg tror, der er langt større udgifter forbundet med vandmiljøplanen i form af de negative konsekvenser, den medfører, nemlig f.eks. når landmænd undlader at investere, undlader at føre deres bedrift videre på en god og også for Danmark hensigtsmæssig måde. Det er det allerværste. Og hverken landbrugsministeren eller statsministeren har i dag givet udtryk for, at landmændene har grund til at tro, at de kan få dem igen.

Derfor synes jeg, det allerbedste, der kunne ske, var, om statsministeren, landbrugsministeren eller måske miljøministeren – det ved vi ikke – satte sig ned og begyndte forfra med vandmiljøplanen, så vi fik de værste ting pillet ud, for som den er nu, er den urealistisk.

Jeg har tidligere her i Folketinget spurgt hr. Glønborg, om han virkelig syntes, det var rigtigt, at man f.eks. vedrørende spildevand stillede så strenge krav vedrørende nitrat, at det skal være renere end det drikkevand, som de samme myndigheder godkender kommer ud gennem hanerne. Det har jeg aldrig fået noget svar på. Men det er bare et enkelt lille eksempel. Enhver kan da sige sig selv, at det er urealistisk, at spildevandet skal være mere sterilt end det drikke-